

— Не желае ли господина една кукла? — попита по-късно той.

Азъ кимнахъ утвърдително съ глава.

— Брюнетка или блондинка?

— Брюнетката пие по-добре.

И келнера донесе въ грамадна кошница, сръдъ разцъвнали цвѣтя, една кукла, съ меки черни коси, постави я до менъ върху креслото отъ розова кожа и си отиде. Куклата ме погледна весело.

Азъ я цѣлунахъ.

— Ха! ха! ха! — засмѣ се тя. — Нищо ли не знаешъ ти за Пантомимата на Мъртвия Макъ?

— Нищо! — отвърнахъ азъ.

— Тогава да приемъ!

И ние започнахме. Чаша следъ чаша. Ferrero. St. Juljen Uranj Sec.

Една следъ друга маситѣ се запълняха. И когато и последното мѣсто бѣше заето и келнеритѣ раздадоха всички кукли, единъ ударъ на цимбалъ звънна сръдъ заведението. Засвири нѣкаква дива музика — тѣпанъ кастанети и рогъ. Пантомимата се откриваше. Завесата на малката сцена бавно се разгъна. Единъ господинъ, облѣченъ въ черна дреха, едва сдържайки се отъ смѣхъ, съобщилъ съ силенъ гласъ:

— Почитаемата публика трѣбва внимателно да следи пантомимата, иначе действащитѣ лица не могатъ да играятъ. Всѣки трѣбва да бжде съсредоточенъ и да рѣководи съ мисълта си играта. По такъвъ начинъ отдѣлнитѣ моменти ще бждатъ